

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

„GLASUL DOBROGEAN“

Органъ на Българското малцинство Румъния

АБОНАМЕНТЪ
 една година . . . 300 лей
 6 месеца . . . 160

Адресъ: Glasul Dobrogean str. Pr. Elisabeta 4 Bazargic

МАЛКО ПОВЕЧЕ ЧУВСТВИТЕЛНОСТ!

Всесвѣтската знаменитост г. проф. Гастонъ Жезъ нарече бившия министъръ председател на Франция г. Андре Тардио „дивакъ“ (imbécile). На другия денъ г. Тардио му отговори въ седмичника „Грингоаръ“, че „не билъ въ състояние да експлоатира Негуса, както правилъ професора“.

Тази полемика би предизвикала въ нормално време буря отъ негодуване средъ възмутеното обществено мнение и би съставила епоха лень скандалъ въ анализъ на отношенията между цивилизования хоръ.

Днесъ, тия тривиални обиди, тия вулгарни взаимни псувни не сж освенъ изразъ на колективни настроения, или най-малко предметъ на забава за читающия свѣт.

Четохъ статията „Българска чувствителност“ на г. Памфилъ Шейкару въ „Курентулъ“, чиито директоръ е. Вземайки поводъ отъ единъ инцидентъ въ Рахово съ пълномощния министъръ г. Стойка, столичния жур-

налистъ, който е и депутатъ въ нашия парламентъ, е проявилъ необикновено старание, за да подбере най-обиднитъ и най-вулгарни думи отъ румънския речникъ, за да напсува „както трѣбва българитъ“.

Ние не ще се спираме върху съдържанието на статията, не ще се спираме и на архаичната басня, която той преписва на „българския студентъ“.

Ще вземемъ само поводъ отъ извода за „идиотската българска отлъченостелност“, която дава основание на автора да потвърди победата за изваждането на двете очи, оповаяващи се на „доброто въоръжаване“ за да си спомнимъ думитъ на единъ съидейникъ на г. Шейкару, г. Анри Бери:

„Журналиста, който желае да бжде уважаванъ, преди всичко необходимо е да привикне самъ да се уважава.“

Но за проумяването на този категориченъ императивъ потрѣбна е малко по-голяма „чувствителностъ!“.

Л. П. СТАНЧЕВЪ

— Когато думата е за несправедливостъ и защита на интереситъ ви, в-къ „Добруджански гласъ“ не чака да бжде поканенъ и подсежданъ. Изпълнява съ безупречностъ сво я дългъ. Сега е редътъ вашъ. Не чакайте покани и съобщения. Изплатете си абонамента!

ЗИМНИЦА

ЗА СЕМЕ

мѣстна бѣлокласа селекционирана „Добруджанка“ Количество отъ 3 вагона

Продава стопанството Н. КОСТОВЪ — Арабаджий

Цена 25 на сто надъ пазарната

ПРОДАВА СЕ

крачна, съвършено нова, употребявана шевна машина —

„СИНГЕРЪ“

типъ „КАВИНЕТЪ“

Справка редакцията

ОКОЛО УЧИЛИЩАТА НИ

Тия дни министерството на просвѣщението е разпратило до всички частни български училища отъ Кралството (всичко 7 на брой!) редица разпоредения, които основателно загрижватъ ржководителитъ на нашето просвѣтно дѣло.

По редица причини, независящи отъ насъ, ние за голѣмо наше съжаление не можемъ да съобщимъ повече подробности по този въпросъ.

Оставка на шведския кабинетъ

Отъ Стокхолмъ съобщаватъ, че правителството на Швеция е подало оставка. Билъ наговаренъ съ съставянето на новия кабинетъ г. Хансонъ, шефа на социалдемократическата партия. Социалиститъ отъ Швеция сж дребни буржуа.

На 27 септември т. г., недѣля, българитъ отъ всички краища на Кралството ще почетатъ мислено великата паметъ на Огъа Паисия, който нѣвга пална огъня на народността свѣсть въ душата на българския родъ.

Нови подробности за манастира „Св. Илия“

Светинята, която е стара, като приказкитъ, но за която не съмъ срещналъ ни единъ редъ написанъ, (на и. какво ли се е писало за толковата за обектите и т. н. въ пазарната ридина!) и която се величествено таи по скалистия ридъ между селата Надежда и Александрия отъ Калиакренски окръжъ, смущава духа ми не престанно и азъ съмъ вече пленникъ на неудолимото си желание да разбуля тайната, съ която въковетъ сж покрили манастира.

Ново посетилъ манастира съ приятелитъ си архитектъ Х-въ и естественика С-въ, последнитъ установиха, че дървената постройка, единствена оцеляла въ обширния дворъ, датира най-малко отъ 400 години. Старцитъ, които разпитихме изъ околнитъ села, ни казаха, че тѣхнитъ дѣди сж запомнили *Текето* (както мѣстното население, подъ влиянието на потурчениитъ българи, наречени *гаджали*, нарича дървената сграда въ отливъ съ останалото, което зове „Св. Илия“) въ сегашния му видъ.

Въ българския ржкописъ, намѣренъ отъ проф. Ломански, се твърди, че презъ 1518—1519 г. турския султанъ Селимъ I е заповѣдалъ да се обрнатъ въ джамии всички каменни църкви, а християнитъ ако щатъ, да си градятъ дървени храмове. Сжщото твърди и голѣмия историкъ Маринъ Дриновъ [сжч. Дриновъ, стр. 530].

Този фактъ ни дава пълно основание да твърдимъ, че следъ разрушаването на манастира, чиито основи личатъ още, мѣстното българско население е построило дървена зграда. Следъ потурчването на казълбашитъ (гаджалитъ) тѣ продължили да тачатъ тази

светиня. Култъ, който сж запазили и до сега, идвайки масово въ навечерието на Илинденъ да колятъ тукъ курбани и да пощуватъ за здраве, наредъ съ българитъ и турцитъ.

Когато забродя изъ забравенитъ друмища на нашата родина, разбирамъ колко много трудъ е необходимъ, за да се разкриятъ стжжикитъ, по които е вървило по орисания пжтъ на своя възходъ и терзание българското племе! Ето единъ просторъ за благородна и влѣхновена деятелностъ за нашата младежъ.

Л. П. С-ВЪ

*) Българската книжнина твърди, че изъ Добруджа сж се запазили следитъ само на три български църкви: „Св. Атанасъ“ отъ Николцель, полуподземната отъ Бабадакъ и „Св. Николай“ отъ Черна Вода.“ Ни лума за манастира „Св. Илия“.

Впрочемъ и г. Шкорпилъ, който посети развалинитъ на АБРИТУСЪ преди 3 години, сжшо така не прояви никакъв интересъ къмъ тази ни светиня, макаръ, че отстои отъ старата римска крепостъ само на 8 км!

Войната на изтокъ се разпаля?

Отъ Шанхай съобщаватъ, че поради убиването на единъ японски войникъ отъ китайци отъ града, японския пълномощенъ министъръ е отправилъ острата нота, заплашвайки, че ще напусне града, ако не му се даде исканото удовлетворение.

Международнитъ кржгове гледатъ съ загрижване на този конфликтъ, виждайки въ него опасността отъ война на Далечния изтокъ.

Чети в-къ Добруджански гласъ

Какъ събиратъ абонаменти

Нашиятъ нещастенъ селянинъ е смѣтанъ за кроката кравица, която всѣки може да подои когато си поиска.

Нѣколко индивида напоследъкъ наематъ кола и тръгватъ да записватъ абонаменти за единъ листъ, който почти не излиза.

Думата е за хорицата около „Ерои нямулун“. Тия господа сж постъпвали по следния начинъ: влизатъ въ селското кафе или кръчма, пратятъ кехаята да повика селянитъ и питайки за имената имъ започватъ да имъ издаватъ квитанции, безъ дори да си направятъ труда да запитатъ недоумяващитъ селяни да ли желаятъ да получаватъ листа имъ.

Трѣбва ли да напомнимъ, че този листъ, излезе 1—2 пжти на годината.

Националиститъ напредватъ въ Испания

Последнитъ съобщения говорятъ, че бунтовницитъ сж спечелили много важни позиции по всички фронтове въ Испания.

Войскитъ на генералитъ Франко и Молла понастоящемъ настъпватъ къмъ столицата Мадридъ. Очаква се да падне пристанището Билбао.

Българитѣ отъ Румѣния и Отецъ Паисий

отъ ЛЮБЕНЪ П. СТАНЧЕВЪ

Българитѣ отъ Румѣния, разпилѣни изъ противоположнитѣ крѣщища на Кралството, иматъ безспорно едно общо звено, което недѣлимо ги свързва и обединява: то е тѣхното общо историческо минало.

Ето защо, бащата на българското възраждане е тѣй твченъ между нашитѣ братѣ и е viuшительния поводъ на най-чисто вдѣхновение за всички ни.

До сега не сж открити положителни данни дали Отецъ Паисий е посетилъ и Добруджа.

За прѣвъ пѣтъ неговото име се споменава презъ 1783 година отъ хаджи Вѣлко при откриване въ Базарджикъ на приюта за отиващитѣ на поклонение въ Божии гробъ и Света Гора. Спередъ г. *Либерий*, автора на великолепната монография за Базарджикъ, хаджи Вѣлко е почерпилъ своитѣ сведения [а може и да я взелъ отъ него] за *Историята* на Оца Паисия отъ *новъ Стойко* [отпосле *Софроний Врачански*], за което се знае, че се е срѣщалъ съ хилендарския монахъ, когато последния е посетилъ *Котель*.

Презъ 1842 година свещеника *отенъ Георги* отъ село *Башкой*, *Северна Добруджа*, е направилъ първия преписъ на Паисиевата история.

Този първи преписъ на „История славяно-болгарская“ въ нашата родина бѣше изложенъ миналата година въ Народната Библиотека отъ София, наредъ само още съ 14 оцелели въ цѣла България преписи.

Пѣтувайки презъ 1928 г. изъ Бесарабия

азъ имахъ възможността да констатирамъ голѣмата популярностъ, съ която се ползва историята и самия Отецъ Паисий между българитѣ отъ заддунавската областъ. Въ с. *Задунайка* (Дунарени), където се намира *Глухото училище*, въ което нѣвга е учителствувалъ *Христо Ботевъ*, старитѣ жители ми казаха, че сж слушали отъ дѣдитѣ си за историята на Оца Паисия.

Стария г-нъ *Иванъ Димитриевичъ*, завършилъ болгарската българска гимназия, ми каза, че въ училищната библиотека е имало два стари екземпляра отъ историята на Отецъ Паисий — най-четената книга.

На конгреса, който нашитѣ братя отъ Бесарабия бѣха свикали презъ 1929 г. въ с. *Българска Ивановка*, бѣловласия нѣвгащень учителъ *Ивановъ* (сега покойникъ) се позова на вдѣхновенитѣ слова на светогорския монахъ: „О, неразумний!“

Она денъ отецъ *Стефанъ Развановъ*, свещеникъ отъ с. *Татаръ Копкалъ*, *Кахулски окръгъ*, ни помоли съ едно горещо писмо да му изпратимъ исторически книги, а най-вече българската история на Паисия.

Поклонението, обаче, на нашитѣ сънародници отъ далечния Банатъ

предъ паметта и дѣлото на Оца Паисия е тѣй естествено и тѣй голѣмо, щото затрогва и предизвиква неволно възхищение.

Този култъ къмъ пионера на нашето възраждане се изразява въ проститѣ, но тѣй искренни думи, които чухъ навсѣкжде, когато пребивавахъ при българитѣ отъ Банатъ:

„Ние най-добре разбираме езика на Оца Паисия!“

Началнитѣ думи, които стоятъ като девизъ на „*Банатски български гласникъ*“ сж взети отъ историята на *Паисий Хилендарски*.

Скромния монахъ, който хвърли всрѣдъ мрака на забвение, искрата на народностната сваятъ у българския родъ, е най-чистото знаме, което съ преданостъ пазятъ всички българитѣ отъ Румѣния.

Миналата година на 19 май въ *Силистра*

бѣше осветена великолепната, модерна постройка на Частното българско основно училище, което крайдунавскитѣ братя съ гордостъ наименоваха „*Отецъ Паисий*“.

Нека подрастващитѣ поколения калятъ своитѣ души подъ вдѣхновенитѣ удери на повелителнитѣ, горещи слова на безсмъртния творецъ на една отъ най-величавитѣ епохи отъ живота на българското племе!

Абисиния ше търси право въ Хага

Съвета на Обществото на Народитѣ реши въпроса за приемането на абисинскитѣ делегати въ събрание на О. Н. да се отнесе за разрешение предъ международния съдъ отъ Хага.

Има ли право слабия и малкъ народъ?!

На 27 септември, недѣля, т. г. цѣлия български народъ, ще празнува *дена на Отецъ Паисий*

Този актъ на признателностъ къмъ пробудилъ се българинъ отъ дълбокия сънъ който бѣше залюляла турската робия и грѣдуховно потисничество българския народъ, неже да не бжде сподѣленъ и отъ Българското цинство отъ Румѣния.

Лоялни граждани на държавата, чийто даници сме, ние не можемъ да отречемъ чавитѣ силуети, които сж очертали контура нашето историческо и народностно пробуждане.

Хора, които се отказватъ отъ човѣшко зѣтелното на племенна почва, не могатъ да бждатъ и добри граждани.

Спомняйки за атонския монахъ „Добруджански гласъ“ става изразителъ на едно дълбоко чувство, което неговитѣ читатели питаятъ къмъ вотореца на възраждането ни.

Румѣнитѣ и Отецъ Паисий

Всички румѣнски учени, които сж се занимавали съ България, се отнасятъ съ особень респектъ къмъ първоапостола на нашето възраждане.

Проф. *Йорга* на нѣколко мѣста въ своитѣ исторически изследвания подчертава голѣмото значение на Отецъ Паисий за българитѣ.

Проф. *Богданъ* се занимава доста подробно съ историята на хилендарския монахъ, който намира „*макаръ и не съ особена научна стой-*

ностъ, но отъ историческо значение за южнитѣ наши седи, бидейки най-главния етапъ на тѣхния ренесанс

Най-подробно, обаче спира вържу Оца Паисий професора *Константинъ Яшичъ* въ своята книга: „*Българското възраждане и Паисий*“. Кишеневския университетъ редичва положително, което сведочатъ за влиянието, което е указала на румѣнското национално възраждане малката книга на „този светецъ за българския народъ“.

Р:О:Р:З:О:Л:1

Земедѣлци, не забвайте зимницитѣ си преди да употребите **порзолъ** — лѣкарство противъ главнитѣ **Порзолъ** предпазва зърното отъ зараза и увеличава производството.

Употрѣбява се 100-150 гр. за 100 кгр. зимница

За продажъ при **НИКОЛА ОВИАРОВЪ**

Базарджикъ, ханъ „Джамалинъ“ и въ кафенето на *Георги Радевъ* (Жоръ)

Паисий Хилендарски

Преди сто-седемдесетъ и четири години въ малката килийка на Хилендарския манастиръ, единъ монахъ деннонощно работеше.

Возанъ отъ светия идеалъ да спаси своя поробенъ народъ отъ поганване, монахътъ бѣше посетилъ своя животъ на запознатото дѣло. Този великъ народенъ будителъ бѣше *Отецъ Паисий*.

Роденъ около 1722 г. въ Самоковската епархия, получава образованието си въ килийнитѣ училища на църковно-славянски езикъ. Самъ, следъ това, изучава сръбски, руски дѣри и грѣшки езикъ. Жаденъ за по-вече науки отива въ 1745 г. въ Хилендарския мо-

настиръ на Света-гора, където братъ му *Лаврентий* е билъ *Игуменъ*. Тукъ бивайки свидетелъ на жестоката участъ на своитѣ сънародници отъ една страна и подигравкитѣ на чужденцитѣ отъ друга, се поражда въ него великата идея да напише *Историята* на свой беденъ народъ. Цѣли дзе години рови изъ старитѣ ржкописи на светогорскитѣ манастири, огниа чакъ въ „*Нѣмската земя*“, отъ където се връща съ книгата *Мавро Орбини*, докато най-после, следъ непрестаненъ трудъ завършва въ 1762 г. своята „*История славяно-болгарская*“.

Желаеяки да бжде добре разбиранъ отъ всѣки българ-

ринъ той пише на „просто“ т. е. обикновенъ говоримъ езикъ. Навредъ съ покруса на сърдцето, съ болки на душата, той вижда печалния фактъ, че мнозина тогавашни българитѣ се отричатъ отъ своя родъ и езикъ и се назоваватъ „грѣци“; „не обичатъ да знаятъ за своя родъ български и не хаятъ за своя езикъ“. Дълбоко обиденъ и възмутенъ отъ това, монахътъ отправя къмъ тѣхъ своитѣ мѣдри слова: „О, неразумний юрде, защо се срамувашъ да се наричашъ българинъ и не четешъ на своя езикъ и не говоришъ“. На тѣзи, които още сж били загазили своята националностъ, той бащински говори: „*Ти българинъ не се прелѣщай, знай своя родъ и учи на своя езикъ*“.

Отецъ Паисий пламенно и вдѣхновено описва своята

„История“: величавото минало на българскитѣ царе, героичността и самопожертвование то на българина и неговата беззаветна любовъ къмъ своя родъ и езикъ.

А въ края отправя приятеленъ и горещъ позивъ къмъ своитѣ читатели: „*Преписуйте историята сию, и пратете нека вамъ препишатъ кои умеютъ писати, и имейте го да се не погуби*“ И трѣгва стария калугеръ изъ всички краища на България да разнася своята „История“, за да бжде четена и преписвана.

Въ тази си обиколка неизвѣстно още къде силитѣ му изневеряватъ и първия апостолъ на възраждането умира, до край останалъ вѣренъ на дѣлото, на което посвети цѣлия си животъ.

Историята на Паисий се отрази като животворна вълна

по всички краища на българската земя, носейки съ си не само спасението погърчване на българския родъ и тласъка къмъ творческа дейностъ, която създаде вката епоха на възраждане. Тази малка, скромна книга ше жадно четена, преписвана и разпространявана. Тя възвръща и преобрази единъ цѣль родъ. Свидната целъ на Паисия бѣше постигната.

Това се случи преди седемдесетъ и четири години. Не на зеленитѣ маси въ кошоно мебелиранитѣ салони не отъ учениитѣ европейски дипломати се създаде отъ единъ народъ, а въ малката килийка на Хилендарския манастиръ, отъ единъ проно гордъ и неуморимъ монахъ. П. Драгулевъ

ЖИВОТА НА МАЛЦИНСТВАТА

Едно посещение — новъ животъ

Къмъ срѣдата на месецъ октомврий, български свещеници посетиха Югославия. Освенъ нѣкои югославянски градове, тѣ посетиха и чисто българо-македонски. Тѣ върнаха посещенията на югославните свещеници въ България.

Това посещение има голямо значение и ще изиграе голяма роля за сближението между България и Югославия. То е необходимо да става по често и отъ повече посетители. На него отдаватъ голямо значение въ и вънъ отъ Югославия и България. Нѣкои дори злобно потриватъ ръце и търсятъ начинъ, по който да попречатъ на братското сближение на двата братски славянски народа!

Споредъ българските вестници въ Охридъ и друмаде изъ Македония, населена съ българи, станали трогателни сцени, а въ Царбродъ стари баби-българки плачели и се радвали на българския владика, отишелъ на служба или на черкуване въ черквата.

Въ Охридъ и изъ Македония отъ двадесетъ години насамъ за пръвъ пѣтъ се викало да живѣе царя на българитѣ Борисъ III, да живѣе България! Нѣкои отъ българитѣ-македонци са е било страхъ да говорятъ български, а придружаващиятъ българскитѣ свещеници, д-ръ Яничъ, е казалъ: бждете спокойни,

говорете български!

Колкото официалнитѣ власти да не отстъпватъ и правятъ натискъ надъ беззащитното българско население, поне ако не и за дълго българинѣтъ отъ Македония нѣколко дни се почувствувалъ български.

Не допускаме, това посещение да бжде първо и последно. Сближението между сърби и българи е изглежда, въ душата на българския и сръбския народи, тѣ силно желаятъ това. Остава ржководницитѣ на двата народа да се разбератъ и си подадатъ братски ржка. Ржката на българитѣ е отдавна протегната — въ въздуха. Остава сръбитѣ да я стигнатъ и на Балкана да настъпне миръ и спокойствие. Тогава и македонскитѣ поробенъ българинъ, битъ, изолиранъ, измженъ, поруганъ и незачетенъ за човѣшко сжщаство, ще отдъхне и ще каже, че е човѣкъ на тоя свѣтъ. До тогава нѣма да бждатъ спокойни нито свободнитѣ българи отъ България, а най-малко сръбитѣ. Тоя новъ животъ за македонскитѣ българи дано настъпне и тогава, ако има едни които най-много да сжрадватъ на него, ще бждемъ ние, добруджанскитѣ българи, вкусили вече отъ горчивата чаша, въ качеството си на народностно малцинство.

Ат. Цвят.

По бѣлия свѣтъ

Английскитѣ училища се стѣняватъ открито да създаватъ джентлмени на духа и храктера. Трѣба да се запомни добре следния фактъ: дипломатитѣ на колежитѣ и университетитѣ въ Англия сж по-скоро препоржчителни писма за допусчане въ обществото, отколкото документи за държавна служба.

Този принципъ сжставлява най-важната и най-ценната традиция на английскитѣ училища. По-рано училищата бѣха достъпни само за децата на аристократитѣ и богатитѣ. Цѣлото училищно възпитание бѣ уредено съ огледъ на нуждитѣ

на тия класи. Тогава бѣше по-важно децата да учатъ какъ се носи цилиндъръ, отколкото колко императори е имало въ древни Римъ. Наистина, и досега нѣкои въ университетски градове на Англия децата отъ колежитѣ и студентитѣ носятъ цилиндри. Университетитѣ въ Кембриджъ и Оксфордъ все още даватъ тонъ въ обществото. Колежѣтъ за момчета въ Етонъ и класическата гимназия въ Винчестеръ още държатъ за своята традиция.

Чети и разпространявай Добруджански гласъ

АСЪНЪ БОЕВЪ — Виена

Примѣрътъ за германско-австрийското сближение

Идеята за това приятелство преди то да бжде признато договорно за политическа необходимостъ лежеше отдавна въ съзнанието на всѣки нѣмецъ отъ дветѣ едноплеменни държави. Поучителенъ за насъ е фактътъ, че само когато племенното съзнание бжде деятелно подкрепено отъ искренитѣ усилия на официалната политика, може да бжде одѣлствено желаното приятелство. Австриецѣтъ още презъ войната можа да се убеди, че постиженията на германския гений и усилията на германската политическа воля сж абсолютни необходими за културното и стопанско сжществуване на Австрия. Затова и следъ войната австриецѣтъ прояви недвусмисленно своето желание за политическо единство съ Германия. Ако днесъ има политически групи, които сж на обратно мнение — кае се за социалдемократитѣ, които на времето стихийно проповѣдваха аншлуса, това е само едно доказателство до колко политическата програма на една партия, може да бжде опасна и за егническото единство на единъ народъ. Още Бисмаркъ признаваше и ценеше историческото честолюбие на австриеца: следъ поражението при Кьониггрецъ, Германия, никога не унижи Двойната монархия въ полето на политиката. Пѣкъ и до неотдавнашно минало, когато една вълна на политическо охлаждение залѣ официалнитѣ канцеларии на дветѣ родствени държави, пакъ живеетѣ на културнитѣ връзки никога не изчезна. Дори днесъ се пише вече открито, че самъ докторъ Делфусъ е носѣлъ въ сърдцето си съкровенното желание на сближението, което бѣше и ржководната мисълъ въ политиката на магиститѣ следвоенни канцелари прелата Зайпелъ и Шюберъ. Нена не се забравя, че културната мисия, която Двойната империя носѣше всрѣдъ народитѣ отъ близкия изтокъ, създаде въ известна частъ на австрийската интелигенция убеждението за егническата превалентност на австриецитѣ въ кржга на нѣмскитѣ племена. При това, исторически фактъ е, въпрѣки упрѣцитѣ на нѣкои народи отъ политическия обсегъ на нѣкогашната империя, че ролята, която австрийския народъ изигра въ Дунавското пространство бѣше твор-

ческа, културтреперска. Културата — духовна и обществена, на съседнитѣ народи бѣше създадена благодарение на въковнитѣ звимки отъ австрийското интелектуално съкровище. Знае се, сжщо, че това, което не можа да направи дори и съединителната водна артерия — Дунава, именно създаването на една почти съвършена стопанска единица отъ съседнитѣ дунавски страни, извърши го политическия гений на австриеца. Въпрѣки известни външни отличия на австрийската народна битностъ обосновани повече отъ географическитѣ и исторически контакти съ иностранны егнически маси, австриецѣтъ си остава не само по кръвъ и езикъ, но и по култура, чувства и национално съзнание първородно чедо на нѣмската раса. Онѣзи, които създадоха мощната „Пѣсенъ на Нибелунгитѣ“, родиха първия нѣмски поетъ — Фогелвайде, и надъ 350 нѣмски поети и мислители, нито въ една историческа епоха не сж преставали да се чувствуватъ и мислятъ за нѣмци. Нѣкои мнения за сжществуването на „австрийския нация“, на „австрийския човѣкъ“, застжпвани особено следъ императора Рудолфъ VI, сж една историческа и егническа фикция, защото дори „чисто психологически австриецъ не се издигна никога до степенята на една собствена културна физиономия“ [професоръ Сърбикъ въ своята книга „Значението на Австрия въ нѣмската история“] Дори не може да се потвърди, че по силата на естествения племененъ инстинктъ, въ времената на най-голяма политическа обтегнатостъ, културнитѣ и родствени връзки между двата народа сж били най-живи. Всичко това ни дава възмож-

ностъ да се проникнемъ отъ убеждението, че германско-австрийското приятелство не е случайно политическо събитие, затова то и въ бждеще ще играе значителна роля, като кристализационно ядро въ политиката на срѣдна Европа. Не ще съмнение, че ролята на Италия и Унгария бѣше плодотворна, стопанската структура на дветѣ държави изигра сжщо значителна роля, но лѣвската частъ на сътрудничество при политическото освещаване на това приятелство изигра родолюбивата интелигенция на двата народа: никога това, което не можа да създаде и единъ Бисмаркъ не е било тѣй очевидно — съзнанието за племенна общностъ и политическа единностъ. Австрийската интелигенция е днесъ проникната отъ идеалитѣ на цѣлокупната нѣмщина и затова допринесе много отрицателното становище на съседитѣ спрямо малката, слабата, заплашваната Австрия. Въ това отношение германско-австрийското сближение, което намали въ висша степенъ политическото напрежение въ Европа, представлява за насъ двойна поука: самосилнитѣ духомъ, искренната и съзнателната интелигенция може да създаде дълото на политическото приятелство, изключвайки всички самозванни и вредни смутители чрезъ възстановяване на националното достойнство, права, равноправие и мораленъ суверанитетъ на народитѣ. Германско-австрийското сближение се извърши съ такъвъ бързъ темпъ, защото то възприе решително едничко възможенъ пѣтъ на свѣтовното омиротворение: пѣтътъ на взаимното зачитане, на правното съзнание и на националната доблестъ!

БОРИСЪ Д. ПОПОВЪ
адвокатъ

На Шадърфанския площадъ срещу гарана, въ уличката за префектурата, подъ кабинета на д-ръ Ханджиевъ — Базарджикъ —

Д-ръ Т. ХАНДЖИЕВЪ
Вътрешни, детски и венерически болести — Приема презъ всѣко време на деня — Ул. „Принчипеса Иляна“ 1 [Шадрафанския площадъ] — Базарджикъ

СЪВЕСТЕНЪ ОТЗИВЪ

РЕДОВЕ ЗА ЕДНО румъно-българско сближение

Подъ горния надслов румънският в-къ „Speranța“ (Надежда) излизащ въ гр. Александрия, помества на челно място, въ броя си отъ 15 т. м. (№ 95), интересна и обширна статия посветена на румъно-българското сближение. Автора на статията е г. Нану Василеску, главен роторъ на „Speranța“. По-долу предаваме въ дословен превод началото на статията, която в отъ общъ характеръ. Въ останалата частъ е даденъ обстоенъ прегледъ за дейността на г. Д. Н. Минчевъ, нашиятъ културенъ сътрудникъ, въ областта на румъно-българското сближение.

отъ върховно чувство на съвестъ — на всички културни и литературни прояви на тѣзи два народа, отъ най-далечното време и до наши дни — единиятъ съ залежитъ на славянския гений, другиятъ съ тоя на латинскиятъ.

Да не забравяме, че българския народъ, както и румънскиятъ — е миналъ презъ много и трагични вълнения до когато е успѣлъ да си спечели отново независимостта и да образува своя географическа и национал-политическа държава.

И пакъ да не забравяме, не за осъществяване на голѣмата мечта на българското племе, румънския народъ е далъ единъ важенъ мораленъ и материаленъ приносъ.

Приятелски връзки, въ добри условия и цивилизовани методи, съществуватъ между Румъния и България. Тѣ, можемъ каза, сж били подобрени по случай гостуването на Царь Борисъ въ нашата страна презъ 1933 година. И върваме, че впечатленията, които е отнесълъ суверана на съседния народъ въ държавата си, сж отъ най-хубавитѣ, увѣрвайки се още веднажъ за искрени и сърдечни чувства, показани отъ румънския народъ къмъ българската нация.

Вдъхновения отъ най-добро дозѣрие. Полчертаваме, че дипломатическото приятелство има и една притурка безъ която не би могло да се предвиди една наистина здрава устойчивостъ. Тази притурка представлява една ценностъ все толкова важна, още повече когато въ нейния атактивизъмъ пулсира и настоява съвременно вдълбани еднаквостъ въ мисли и чувства.

Лесно се подразбира, че става дума за културното сближение, за едно взаимно и истинско опознаване, изходящо

Съ тѣзи мисли се отправямъ къмъ нашия приятел Димитъръ Н. Минчевъ отъ Констанца — единъ младъ и скроменъ публицистъ и писателъ въ пълната смисълъ на думата, чиято дейностъ писателското поле на освобождава да настанимъ и да го представимъ, бидейки достатъчно познатъ.

При все това правиме една нескромностъ въпреки нашето желание да представимъ една и по тѣзи мѣста не толкова него лично, а най-вече неговиятъ трудъ, който се е наложилъ сериозно въ вниманието на румънското общество за едно искрено и достойно румъно-българско събиране, отъ културенъ и литературенъ характеръ.

Въ служба на тази благородна идея, той се е ангажиралъ и окураженъ отъ румънското великодушие — изглежда, че е можалъ да пробуди въ психологията на висшитѣ културни фактори на тѣзи два народа моменти пълни отъ дозѣрие.

„ВЕСТИ“

— Редакцията на в-къ „Добруджански гласъ“ ежедневно е отгъпвана съ запитвания, мѣли и писма отъ страна на българитѣ отъ всички краища на Кралството.

Въ кръга на своитѣ възможности ние правимъ всичко, съ което бихме могли да удовлетворимъ всѣки нашъ братъ. Но ограниченитѣ срѣдства, съ които разполагаме и малкитѣ възможности, които ни предлага качеството на вестникъ, не ни позволяватъ да за-

доволимъ тия, които прибягватъ до насъ.

Ето защо, редакционния комитетъ на „Добруджански гласъ“ просейки извинение за тази си реална невъзможностъ, се вижда принуденъ наново да напомни необходимостта отъ едно централно тѣло, което да представлява нашето организирано обединение.

Само по пътя на едно здраво организиране можемъ да се справимъ съ толковава нужди, които

Съобщавамъ на всички индустриалци, земеделци, притежатели мотори, трактори, харманки и др. машини, че имамъ представителството на прочутитѣ лагерни (rulmenți) на фабрика „FAG“ и „TIMKEN“ които ще намѣрите постоянно на позитъ въ магазина ми, на най-износни цени и условия.

СТ. П. СМОКОВЪ

Ул. „I. G. DUCA“ 44 — Базарджикъ

ежедневно изтъква живота ни, като малцинственици.

— Умоляваме нашия силестренски кореспондентъ да ни държи по-често въ течение съ събитията отъ Дуросторски окръгъ.

— На 15 т. м. се извърши водосвѣтъ по случай зпочване новата учебна година въ нашитѣ частни училища отъ Базарджикъ.

Водосвѣта се извърши отъ свещеницитѣ Алекс. Тонковъ отъ Базарджикъ и Павелъ Атанасовъ отъ с. Езибей.

Следъ освѣтяването на водата, директора на мъжката гимназия, г. Ст. Ивановъ, държа прочувствено слово на ученицитѣ, напомвайки длъжноститѣ имъ и тѣхната отговорностъ предъ съдбинитѣ на тия, които тѣ много очакватъ отъ тѣхъ.

— Познатия мошеникъ Даудъ Абдула, който е все и вся въ кооперацията „Хигиена“, следъ като опропасти популярната банка „Ламура“, се е ангажиралъ въ доходни, но крайно осждителни сдѣлчици: частни полици се мъчи да събира подъ егидата на популярнитѣ банки.

Този индивидъ изглежда, че нищо не е научилъ отъ затвора, въ който по лежа за длѣцата си.

— Мѣстния спортенъ клубъ „Глория В. К. Ф. Р.“ заминава днесъ за Галацъ, където ще се състезава съ тамошния сп. кл. „Хермесъ“ за купата на Румъния.

— Епидемията да се привезеда на хората дѣдо Господъ се е страшно много разпространила изъ Кралството.

Следъ Петране Лупу отъ Маглавитѣ „видѣли“ Господа едно момиченце, едно дете, единъ даскалъ отъ гр. Турну Северинъ, а сега една колонистка отъ силестренско се „разговаряло“ съ дѣдо Богъ... Щастливи и благочестиви хора...

— Въ Българскитѣ Часни гимназии въ града ни има още по 12 мѣста въ първи класъ.

Нека родителитѣ побързатъ да запишатъ децата си.

ВНИМАНИЕ

Посетете депозита за ватъ, който е асортиръ всички видове градинарски тикколи и всѣки денъ зарзаватъ.

Посетете за увѣрени

ЦЕНИ КОНКУР

Депозитъ за зарзаватъ ангро-комисионъ

КОЛЮ ГЕОРГИ

ул. „И. Л. КАРАДЖАКЪ“ — Базарджикъ

Изгубихъ едно кучен

на име „НИКЪ“

раса „басетъ“, жълтъ цвѣтъ — дълга муцушка крака — опашка дълга. Който го мѣрилъ и ми съобщилъ, донесе Вила Инженер Романъ — Балчикъ получи 1000 лей въграждение.

Вила Инженеръ Р. — Балчикъ

5—5

ГОСПОЖИ И ГОСПОЖИЦИ ПРОЧЕТЕТЕ ВНИМАТЕЛНО

Да боядисвате въ къщи, е нищо приятно, но само когато цвѣтътъ излѣзе сполучливъ. Затова, посетете модерно обзаведения бояджийски магазинъ на

ИВ. Д. СМОКОВЪ

Базарджикъ — до хотелъ „Владимирешки“ Доставихъ най-нови цвѣтове за килими, прежди, памуци и разни текстилни материи. ГАРАНТИРАМЪ ВОСѢКИ ЦВѢТЪ!

За пълно увѣрение — по ваше желание — изпращамъ въ къщи майсторъ-специалистъ, който ще ви боядиса безплатно предмета.

Посетете и ще се увѣрите!

Търсете фирмата и не бъркайте магазина съ другъ